

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie J.M.

ukaranego za czyn z art. 63a § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 grudnia 2023 r.

zażalenia obrońcy ukaranego

na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt WKK 25/23 (II Ka 348/23)

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 19 września 2023 r., sygn. akt WKK 25/23, Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Zamościu na podstawie art. 11 § 1 k.p.w. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia kasacji obrońcy ukaranego J.M. wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu z dnia 21 lipca 2023 r. sygn. akt II Ka 348/23, wskazując, że obrońca ukaranego nie jest zgodnie z treścią art. 110 § 1 k.p.w. osobą uprawnioną do wniesienia kasacji.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca ukaranego, zaskarżając je w całości i zarzucając:

„1. rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 63a § 1 kw, w zw. z art. 523 § 1 kpk, polegające na utrzymaniu w mocy wyroku, w którym opis czynów nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego kwalifikowanego w ww. przepisach, w konsekwencji czego skazany został uznany za winnego :

- umieszczania w miejscu publicznym do tego nie przeznaczonym plakatów bez zgody zarządzającego tym miejscem, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego jednoznacznie wskazuje, iż zachowanie obwinionego znamion zarzucanych mu wykroczeń w żadnej mierze nie wyczerpywało; .

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. przez jednostronną i nacechowaną brakiem obiektywizmu ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w pominięciu tych fragmentów wyjaśnień obwinionego, które świadczą zdaniem obrony o braku zamiaru popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu, co stanowi przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów,

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 366 § 1 kpk, art. 410 kpk, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, ich zbyt dowolnej ocenie oraz nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności, które przemawiały na korzyść oskarżonego, co skutkowało uznaniem obwinionego za winnego zarzucanych mu czynów, podczas gdy logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym analiza materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania- w szczególności zeznań samego obwinionego jednoznacznie wskazuje, iż obwiniony nie dopuścił się czynu określonego w art. 63 a § 1 kw”.

Wskazując na przytoczone wyżej zarzuty zażalenia, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przyjęcie i rozpoznanie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego J.M., względnie o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy ukaranego należało pozostawić bez rozpoznania.

Z przepisu art. 110 § 1 k.p.w. wynika jednoznacznie, że kasację w sprawach o wykroczenia mogą wnieść wyłącznie podmioty szczególne: Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, w sprawach podlegających orzecznictwu sądów wojskowych także Zastępca Prokuratora Generalnego do Spraw Wojskowych, a w sprawach naruszenia praw dziecka także Rzecznik Praw Dziecka. W przeciwieństwie więc do kasacji uregulowanej w procesie karnym (art. 519 i 520 k.p.k.) strony postępowania w sprawach o wykroczenia nie posiadają prawnej legitymacji do złożenia kasacji. Nie wystarczy, jak twierdzi w uzasadnieniu złożonego zażalenia obrońca, by orzeczenie sądu odwoławczego miało „status prawomocności oraz definitywności rozstrzygnięcia co do przedmiotu procesu”.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem zawartym w treści uzasadnienia zażalenia, że przeprowadzenie kontroli przesłanek decydujących o przyjęciu, bądź odmowie przyjęcia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, w sprawach o wykroczenia, należy do obowiązków prezesa sądu odwoławczego stosownie do dyspozycji art. 530 k.p.k. Wniesienie pisma zatytułowanego kasacją w sprawach o wykroczenia nie obliguje prezesa Sądu pierwszej instancji do podjęcia jakichkolwiek czynności prawnych. Uprawnienia tego nie nadaje mu przepis art. 530 § 2 k.p.k., mający w postępowaniu w przedmiocie kasacji w sprawach o wykroczenia odpowiednie zastosowanie. Wszak przepis ten adresowany jest do prezesa sądu właściwego, a nie każdego, do którego skierowano pismo nazwane kasacją. Świadczy o tym w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości porównanie unormowań zawartych w § 1 i 2 art. 530 k.p.k. oraz korelacje zachodzące między odwołaniem w art. 112 k.p.w. do odpowiedniego stosowania m.in. art. 530 § 2 k.p.k. a § 3 art. 110 k.p.w., stanowiącym, że kasację w sprawach o wykroczenia wnosi się bezpośrednio do Sądu Najwyższego */tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt WZ 5/16/*.

W zaistniałej sytuacji rozpoznanie przyjętego i przedstawionego Sądowi Najwyższemu zażalenia nie jest dopuszczalne, bowiem przyjęcie tego środka odwoławczego było wynikiem dokonania oceny dopuszczalności nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez nieuprawniony do tego organ, z naruszeniem art. 530 § 2 k.p.k. Skutkować to musiało pozostawieniem zażalenia obrońcy ukaranego bez rozpoznania. Na marginesie zauważenia wymaga, że zarzuty zażalenia mają

charakter merytoryczny i odnoszą się do trafności zapadłego w sprawie wyroku, co stanowi nieadekwatną do treści decyzji o charakterze formalnym i dotyczącym jedynie kwestii nadania pismu dalszego biegu, próbę jej podważenia i nie mogłyby zostać poddane rozważeniu w toku takiego postępowania incydentalnego.

Podkreślić na koniec należy, że zaskarżone zarządzenie, mimo iż wydane bez podstawy prawnej i niepozwalające na rozpoznanie zażalenia obrońcy ukaranego J.M. przez Sąd Najwyższy, zawiera oceny merytorycznie słuszne i powinny się one znaleźć bądź w piśmie informującym autora „kasacji” o braku możliwości prawnych nadania biegu jego pismu, a w razie uporu zainteresowanego - w zarządzeniu (niezaskarżalnym) o charakterze administracyjno-porządkowym, np. o pozostawieniu pisma bez podejmowania czynności procesowych /tak: *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt WZ 5/16/*.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

(kf)

[ał]